

Geboren in vuur

NORA
ROBERTS

Geboren in vuur

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

© 1994 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Born in Fire*
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1660 3
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor Amy Berkower,
omdat zij al tien jaar lang
mijn zaken behartigt*

Ik ga nooit trouwen, ik word geen mans echtgenoot.
Ik zal een vrije vrouw zijn tot aan mijn dood.

– NEGENTIENDE-EEUWSE IERSE BALLADE

Hij zat natuurlijk in de pub. Waar zou een verstandig man zich anders warmen op een koude winderige middag? Beslist niet thuis bij zijn eigen haard.

En Tom Concannon was een verstandig man, dacht Maggie. Dus zat hij niet thuis.

Haar vader zat vast en zeker in de pub te praten en te lachen met vrienden. Hij was een man die graag lachte en huilde, en die droomde van niet te verwezenlijken idealen. Sommige mensen noemden hem een dwaas. Maar Maggie deed dat nooit.

Toen ze haar rammelende vrachtwagen om de laatste bocht heen stuurde en het dorp Kilmihil binnenreed, zag ze geen mens op straat. Geen wonder, want het was ruim na lunchtijd, en door de ijzige wind vanaf de Atlantische Oceaan geen dag voor een wandeling. De westkust van Ierland rilde van de kou en droomde van het voorjaar.

Ze zag haar vaders gehavende Fiat staan tussen een paar andere auto's die ze herkende. Tim O'Malley had het vandaag druk. Ze parkeerde zo dicht mogelijk bij de pub, die halverwege de straat in een rij winkels stond.

Toen ze tegen de straffe wind in de straat door liep, dook ze ineen in haar met schapenvacht gevoerde jasje en trok ze haar zwarte wollen muts verder naar beneden over haar hoofd. Haar wangen werden rood van de kou. In de koude lucht rook ze de onaangename dreiging van vocht. Voor de avond was ingevallen, zou het ijzelen, dacht de boerendochter.

Voor zover ze zich kon herinneren, was het in County Clare in januari nog nooit zo koud geweest als nu en had er nog nooit zo

lang zo'n ijzige wind gestaan. Het tuintje voor de winkel waar ze haastig langsleiep, had er vreselijk onder geleden. De weinige planten die er nog over waren, waren zwart van de wind en de vorst en lagen zielig op de drassige grond.

Ze had met ze te doen, maar door haar goede nieuws was ze in zo'n zonnig humeur dat het haar verbaasde dat de planten zich niet oprichtten en bloeiden alsof het lente was.

Zodra ze de deur van O'Malley's had opengeduwde, sloeg de warmte haar tegemoet. Ze rook het turfvuur in de haard, die vrolijk rood gloeide, en de stoofpot die O'Malleys vrouw, Deirdre, had opgediend voor de lunch. In de lucht hing de geur van tabak en bier, en nog vaag die van friet.

Als eerste zag ze Murphy aan een tafeltje zitten, zijn in laarzen gestoken benen uitgestrekt. Hij zong een liedje, zichzelf begeleitend op een Ierse trekkharmonica die net zo melodieus klonk als zijn stem. De andere klanten zaten te luisteren, wegdromend boven hun lager en porter. Zoals het beste van Ierland was het liedje droevig, melancholiek en mooi als de tranen van een minnaar. Het heette Maggie en ging over oud worden.

Toen Murphy haar zag, schudde hij glimlachend zijn slordige zwarte haar van zijn voorhoofd. Achter de bar stond Tim O'Malley, een dikke man wiens schort strak om zijn buik spande. Als hij lachte, verdwenen zijn ogen in de huidplooiën van zijn brede gerimpelde gezicht.

Hij stond glazen op te wrijven. Toen hij Maggie zag, ging hij rustig door met zijn werk, want hij wist dat ze beleefd zou wachten met bestellen tot het lied uit was.

Ze zag David Ryan een van de Amerikaanse sigaretten paffen die zijn broer in Boston hem elke maand stuurde. En Mrs. Logan, een knappe vrouw, zat iets te breien van roze wol terwijl ze met haar voet meetikte op de maat. Verder zag ze Johnny Conroy, een tandeloze oude man, die met zijn knokige hand om de al even kromme hand van zijn vrouw glimlachend naar Murphy's liedje

zat te luisteren. Hoewel ze al vijftig jaar getrouwd waren, zaten ze naast elkaar als een pasgetrouwd stelletje.

De tv boven de bar stond aan, maar het geluid was uitgezet. Er werd een Engelse soap vertoond waarin modieus geklede mensen met glanzend haar zaten te praten rond een massieve tafel waarop elegant kristal en kaarsen in zilveren kandelaars stonden.

Het glamourverhaal was veel verder dan een land verwijderd van de kleine pub met de gekraste bar en de muren die donker waren van de rook.

Maggies minachting voor die opgepoetste mensen die daar in hun chique kamer zaten te kibbelen, was een reflex. Net zoals de steek van jaloezie.

Als zij zo rijk was, wat ze natuurlijk helemaal niet wilde zijn, wist ze wel wat ze met haar geld zou doen.

Toen zag ze hem zitten, in zijn eentje in een hoek van de pub. Niet afgezonderd, dat beslist niet. Hij maakte net zozeer deel uit van het vertrek als de stoel waarop hij zat. Zijn ene arm had hij om de rugleuning van de stoel geslagen, en in zijn andere hand hield hij een beker waarin naar ze wist sterke thee met een scheut Ierse whisky zat.

Al was hij onvoorspelbaar, vol verrassingen, Maggie kende hem maar al te goed. Van alle mannen die ze kende, hield ze van geen enkele zoveel als van Tom Concannon.

Ze liep naar hem toe, ging zonder iets te zeggen zitten en legde haar hoofd op zijn schouder.

Haar liefde voor hem welde op als een vuur dat haar lichaam verwarmde maar nooit verbrandde. Hij haalde zijn arm van de rugleuning en trok haar dicht tegen zich aan. Zijn lippen streken over haar slaap.

Toen het liedje uit was, pakte ze zijn hand en gaf hem een zoen. 'Ik wist wel dat je hier was.'

'Hoe wist je dat ik aan je dacht, schatje?'

'Waarschijnlijk omdat ik aan jou dacht.' Ze leunde achterover

en keek hem glimlachend aan. Hij was klein van stuk maar stevig gebouwd. Als een dwergstier, zei hij vaak, om zichzelf schaterend. Aan weerszijden van zijn ogen had hij rimpeltjes, die dieper werden en uitwaaierden als hij lachte. In Maggie's ogen maakten die hem des te knapper. Zijn haar was vroeger prachtig rood en vol geweest. Mettertijd was het dunner geworden, en nu liepen er grijze strepen door, als rook door het vuur. Voor Maggie was hij de geweldigste man van de wereld.

Hij was haar vader.

‘Paps, ik heb nieuws.’

‘Dat zie ik aan je gezicht.’

Knipogend trok hij haar muts af, zodat haar verwarde rode haar tot op haar schouders viel. Hij keek altijd met plezier naar die vlammend rode krullen en herinnerde zich nog de eerste keer dat hij haar in zijn armen had gehouden. Haar gezichtje was verwrongen geweest van boosheid, en ze had wild met haar gebalde handjes gezwaaid. Haar haar had geglansd als een pas geslagen munt.

Hij had het niet erg gevonden dat hij geen zoon had gekregen, had met ontzag naar zijn dochter gekeken.

‘Breng mijn dochter iets te drinken, Tim.’

‘Thee!’ riep ze naar Tim. ‘Het is stervenskoud.’ Nu ze hier was, wachtte ze nog even met het nieuws te vertellen, wilde ze nog even genieten van de voorpret. ‘Zit je daarom hier te zingen en te drinken, Murphy? Wie houdt je koeien warm?’

‘Die houden elkaar warm,’ riep Murphy terug. ‘En als dit weer aanhoudt, heb ik van het voorjaar meer kalveren dan ik aankan. Op een lange winteravond doet vee hetzelfde als de rest van de wereld.’

‘O ja? Zitten ze dan met een goed boek bij de haard?’ vroeg Maggie, waarop alle klanten het uitschaterden. Iedereen wist dat Murphy een boekenwurm was, maar hij vond het niet zo heel erg dat ze hem ermee plaagden.

‘Ik heb ze liefde voor literatuur proberen bij te brengen, maar die koeien kijken liever tv.’ Hij tikte tegen zijn lege glas. ‘En ik ben hier voor de rust. Die oven van jou staat dag en nacht te loeien. Waarom ben je trouwens niet thuis met je glas aan het spelen?’

‘Paps.’ Toen Murphy naar de bar liep, pakte Maggie haar vaders hand weer. ‘Jij bent de eerste aan wie ik het vertel. Ik heb vanochtend een paar van mijn objecten naar McGuinness’ winkel in Ennis gebracht.’

‘O ja.’ Hij haalde zijn pijp tevoorschijn, klopte hem uit. ‘Waarom heb je dat niet gezegd? Dan was ik meegegaan.’

‘Ik wilde het alleen doen.’

‘Wat ben je toch eenzellig,’ zei hij met een vinger over haar neus strijkend.

‘Paps, hij heeft ze gekocht.’ Haar ogen, die net zo groen waren als die van haar vader, sprankelden. ‘Hij heeft er vier gekocht, en dat was alles wat ik bij me had. Hij heeft me er ter plekke voor betaald.’

‘Maggie, je meent het!’ Hij sprong op, trok haar overeind en zwierde haar in de rondte. ‘Dames en heren, luister! Mijn dochter, mijn bloedeigen Margaret Mary, heeft haar glas verkocht in Ennis.’

Iedereen begon spontaan te applaudiseren, en ze werd be-stookt met vragen.

‘Bij McGuinness,’ vertelde ze. ‘Vier stuks, en hij wil er meer zien. Twee vazen, een kom en een... Je zou het een presse-papier kunnen noemen.’ Ze lachte toen Tim voor haar en haar vader een glas whisky op de bar zette.

‘Vooruit dan maar.’ Ze pakte haar glas en proostte. ‘Op Tom Concannon, die in me geloofde.’

‘O nee, Maggie.’ Met tranen in zijn ogen schudde haar vader zijn hoofd. ‘Op jou. Alleen op jou.’ Hij tikte zijn glas tegen het hare en sloeg zijn whisky in één keer achterover. ‘Warm die trek-zak op, Murphy. Ik wil met mijn dochter dansen.’

Toen Murphy aan zijn verzoek voldeed en een *jig* inzette, leidde Tom zijn dochter onder gejuich en handgeklap over de vloer. Haar gezicht nog rood van het koken, kwam Deirdre de keuken uit. Nadat ze haar handen had afgeveegd aan haar schort, trok ze haar man mee om ook te dansen. De *jig* werd gevolgd door een *reel*, de *reel* door een horlepiep. Maggie wervelde van de ene danspartner naar de andere tot haar benen pijn deden.

Aangetrokken door de muziek of het vooruitzicht van gezelschap kwamen er nog meer klanten binnen, zodat het nieuws al gauw werd verspreid. Tegen de avond zou iedereen in een straal van twintig kilometer het hebben gehoord.

Het was het soort roem waarop ze had gehoopt. Het was haar geheim dat ze meer wilde.

‘Ik kan niet meer.’ Ze zakte neer op haar stoel en nam een slok van haar koude thee. ‘Mijn hart barst bijna.’

‘Dat van mij ook. Van trots op jou.’ Toms glimlach bleef stralend, maar zijn ogen werden een beetje doffer. ‘We moeten het je moeder vertellen, Maggie. En je zus.’

‘Vanavond vertel ik het Brianna.’ Haar stemming sloeg ook om toen hij het over haar moeder had.

‘Oké.’ Hij streek met een hand over haar wang. ‘Het is jouw dag, Maggie Mae. Die mag niet verpest worden.’

‘Nee, het is jouw dag. Zonder jou zou ik nooit de eerste glasbel hebben geblazen.’

‘Dan genieten we er samen van, even alleen wij tweetjes.’ Een moment had hij het benauwd, was hij duizelig en had hij het heet. Voor het overging, voelde hij achter zijn ogen iets tikken. Lucht, dacht hij. Hij had frisse lucht nodig. ‘Ik heb zin om een eindje te rijden. Ik wil de zee ruiken, Maggie. Ga je mee?’

‘Natuurlijk.’ Ze stond onmiddellijk op. ‘Maar het is ijskoud buiten en er staat een scherpe wind. Weet je zeker dat je in dit weer naar de kliffen wilt?’

‘Ja.’ Hij pakte zijn jas, sloeg zijn das om en draaide zich om

naar de klanten. De donkere rokerige kleuren leken te draaien voor zijn ogen. Ik ben een beetje dronken, dacht hij. Maar het was er een dag voor. 'We geven een feestje om het succes van mijn dochter te vieren. Morgenavond. Met lekker eten, lekkere drank en goede muziek. Jullie zijn allemaal uitgenodigd.'

Maggie wachtte tot ze buiten in de kou waren. 'Een feestje? Paps, je weet dat ze dat niet goedvindt.'

'Ik ben nog steeds de baas in mijn eigen huis.' Hij stak zijn kin, die sprekend op die van zijn dochter leek, naar voren. 'We geven een feest, Maggie. Ik regel het wel met je moeder. Rij jij?'

'Oké.' Als Tom Concannon eenmaal een besluit had genomen, viel er niet aan te tornen. Daar was ze hem dankbaar voor, want anders had ze nooit in Venetië in de leer kunnen gaan bij een glasblazerij. Had ze nooit genoeg geleerd om haar droom te verwezenlijken en haar eigen atelier op te zetten. Ze wist dat haar moeder Tom het leven zuur had gemaakt, omdat haar studie zo duur was geweest. Maar hij had voet bij stuk gehouden.

'Waar werk je nu aan?'

'Een soort fles. Erg lang en dun. Van onder naar boven moet hij taps toelopen en dan uitwaaieren. Ongeveer als een lelie. En de kleur moet erg teer zijn, als de binnenkant van een perzik.'

Ze zag de fles al voor zich, zo duidelijk als ze de hand zag waarmee ze hem beschreef.

'Je ziet mooie dingen in je hoofd.'

'Dat is makkelijk,' zei ze glimlachend. 'Het moeilijke is ze te realiseren.'

'Jij realiseert ze.' Hij gaf haar een klopje op haar hand en verviel in zwijgen.

Maggie sloeg de smalle kronkelweg naar de zee op. Ver weg in het westen zeilden de wolken naar de kust, gedreven door de wind en donker van de regen. Lichtere stukken lucht werden opgeslokt, vochten zich weer vrij en schitterden als edelstenen tussen de loodgrijze wolken.

Ze zag een wijde diepe kom voor zich waarin die tegenstrijdige kleuren rondwervelden en begon hem in gedachten te vormen.

Na een bocht werd de weg recht, met aan weerszijden meer dan manshoge hagen die waren vergeeld door de winter. Net buiten een dorp stond langs de weg een Mariakapelletje. Het gezicht van de Maagd was sereen in de kou, haar armen waren gespreid in een grootmoedig welkom, en aan haar voeten lagen absurd felgekleurde plastic bloemen.

Toen haar vader zuchtte, keek Maggie hem van terzijde aan. Ze vond dat hij bleek zag, een beetje afgetobd. ‘Je ziet er moe uit, pa. Wil je echt niet liever naar huis?’

‘Nee.’ Hij haalde zijn pijp tevoorschijn, klopte er afwezig mee tegen zijn handpalm. ‘Ik wil de zee zien. Er komt onweer, Maggie Mae. Vanaf de kliffen bij Loop Head moet het uitzicht spectaculair zijn.’

‘Je hebt gelijk.’

Voorbij het dorp werd de weg weer zo onrustbarend smal dat ze bijna stapvoets moest rijden. Een man, die dik ingepakt was tegen de kou, kwam hun tegemoet, op de hielen gevolgd door zijn trouwe stoïcijnse hond. Zowel de man als de hond stapte van de weg af de heg in toen de vrachtwagen hen rakelings passeerde. De man groette Maggie en Tom met een knikje.

‘Weet je wat ik heb bedacht, paps?’

‘Wat dan?’

‘Als ik nog een paar dingen kan verkopen – niet eens zoveel – zou ik nog een oven kunnen bouwen. Ik wil meer met kleur werken. Met een extra oven kan ik meer tegelijkertijd smelten. De vuurvaste stenen zijn niet eens zo duur, maar ik heb er meer dan tweehonderd nodig.’

‘Ik heb wat geld opzijgelegd.’

‘Nee.’ Wat dit betrof, stond haar besluit vast. ‘Ik vind het heel lief van je, maar dit doe ik zelf.’

Meteen gepikeerd door haar weigering keek hij kwaad naar

zijn pijp. ‘Waar heb je een vader voor als hij niks aan zijn kinderen mag geven? Jij wilt geen elegante kleren of mooie snuisterijen, maar vuurvaste stenen. Dan krijg je die.’

‘Ik krijg ze ook,’ pareerde ze. ‘Maar ik koop ze zelf. Ik wil dit echt zelf doen. Ik wil niet je geld, maar je vertrouwen.’

‘Je hebt me al dubbel en dwars terugbetaald.’ Hij leunde achterover, draaide het raampje op een kier zodat de wind naar binnen floot toen hij zijn pijp opstak. ‘Ik ben rijk, Maggie. Ik heb twee schatten van dochters, juweeltjes. En hoewel een man zich niet meer kan wensen, heb ik ook nog een solide huis en vrienden op wie ik kan rekenen.’

Maggie merkte dat hij haar moeder niet tot zijn schatten rekenende. ‘En de pot aan het einde van de regenboog.’

‘Precies,’ zei hij, waarna hij weer in een peinzend zwijgen verzonk.

Ze reden langs oude bakstenen huisjes zonder dak, die verlaten aan de rand van grijsgroene velden stonden. Het land erachter strekte zich eindeloos uit, ongelooflijk mooi in het sombere licht. En langs een kerk, die de wind trotseerde die nu alleen nog werd tegengehouden door een paar kromme bladerloze bomen.

Het had er droevig en eenzaam moeten uitzien, maar Tom vond het mooi. Hoewel hij Maggies liefde voor eenzaamheid niet deelde, begreep hij die wanneer hij naar iets als dit keek: een lage lucht en een leeg land, tot aan de horizon niet verstoord door mensen.

Door de kier van het raampje kon hij de zee al ruiken. Ooit had hij ervan gedroomd die over te steken.

Ooit had hij van veel dingen gedroomd.

Hij had altijd gezocht naar die pot met goud en wist dat het zijn eigen schuld was dat hij die nooit had gevonden. Van afkomst was hij boer geweest, maar hij had nooit iets gevoeld voor het boerenbedrijf. Nu had hij alles verloren op een paar hectaren land na, net genoeg voor de bloemen en groenten die zijn dochter

Brianna zo vakkundig teelde. Net genoeg om hem eraan te herinneren dat hij had gefaald.

Te veel plannen, dacht hij zuchtend. Wat dat betrof, had zijn vrouw, Maeve, gelijk. Hij was altijd vol plannen geweest, maar had nooit het benul of het geluk gehad ze te verwezenlijken.

Ze kwamen langs nog een groepje huizen, en een gebouwtje waarvan de eigenaar opschepte dat het de laatste pub voor New York was. Zoals altijd werd Tom vrolijker toen hij het zag.

‘Zullen we naar New York varen, Maggie, en daar een biertje drinken?’ vroeg hij zoals altijd.

‘Het eerste rondje is voor mij.’

Hij grinnikte. Een gevoel van urgentie overviel hem toen ze de vrachtwagen parkeerde aan het einde van de weg, waar die plaatsmaakte voor gras en steen en ten slotte voor de open zee, die zich uitstreckte tot aan Amerika.

Toen ze uitstapten, werden ze overvallen door het gebulder van de wind en het water, dat woest tegen de gekartelde zwarte rotsen beukte. Gearmd stonden ze even te wankelen alsof ze dronken waren voordat ze lachend in de richting van de zee begonnen te lopen.

‘Het is krankzinnig om in dit weer hier te komen.’

‘Heerlijk krankzinnig. Voel de wind, Maggie! Hij wil ons wegblazen naar Dublin. Weet je nog die keer dat we naar Dublin zijn geweest?’

‘Er was iemand aan het jongleren met gekleurde ballen. Ik vond het zo mooi dat jij het ook probeerde te leren.’

Zijn lach klonk net zo bulderend als de zee. ‘Wat heb ik een appels beurs gegoooid.’

‘We hebben weken appeltaart gegeten.’

‘En ik hoopte iets te verdienen met dat kunstje en ging naar het festival in Galway.’

‘En je gaf alles uit aan cadeautjes voor Brianna en mij.’

Hij had weer kleur op zijn wangen, zag ze, en zijn ogen straal-

den. Tegen de ijskoude wind in liepen ze over het oneffen gras. Ze bleven staan aan de rand van de machtige Atlantische Oceaan, die met zijn golven krijgshaftig tegen de ongenaakbare rotsen sloeg. Het water stroomde door de spleten naar beneden, spatte terug. Boven hun hoofd cirkelden meeuwen, hun gekrijs weerkaatsend op de razende golven.

Het water stooft hoog op, sneeuwwit vanonder, glashelder in de druppels die werden verstrooid in de ijskoude lucht. Vandaag dobberden er geen boten op de ruwe zee. Er was niets anders te zien dan woeste schuimkoppen.

Ze vroeg zich af of haar vader hier zo vaak kwam omdat hij in de vereniging van zee en rotsen zowel een symbool van het huwelijk als van oorlog zag. En zijn huwelijk was altijd een strijd geweest. De verbittering en boosheid van zijn vrouw hadden een onafgebroken aanslag op zijn hart gepleegd en het geleidelijk uitgeput.

‘Waarom blijf je bij haar, paps?’

‘Wat?’ vroeg hij, zijn aandacht afwendend van de zee en de lucht.

‘Waarom blijf je bij haar?’ herhaalde Maggie. ‘Brie en ik zijn nu volwassen. Waarom blijf je ergens waar je niet gelukkig bent?’

‘Ze is mijn vrouw,’ zei hij eenvoudig.

‘Dat is toch geen reden? Dat is toch niet doorslaggevend? Jullie houden niet van elkaar. Jullie mogen elkaar niet eens. Zolang ik me kan herinneren, heeft ze je het leven zuur gemaakt.’

‘Je oordeelt te streng over haar.’ Dat was ook zijn schuld, dacht hij. Omdat hij zoveel van zijn dochter hield dat hij niet anders had gekund dan haar onvoorwaardelijke liefde voor hem te accepteren. Een liefde die geen ruimte liet voor begrip voor de teleurstellingen van de vrouw die haar had gebaard. ‘Wat er mis is tussen je moeder en mij is net zo goed mijn schuld als die van haar. Een huwelijk is iets teers, Maggie, een evenwicht tussen twee harten, tussen twee mensen die verschillende verwachtingen

gen hebben. Soms is het gewicht aan de ene kant te zwaar en dan slaat de balans door. Dat zul je begrijpen als je zelf getrouwd bent.'

'Ik trouw niet,' zei ze heftig, alsof ze een eed aflegde. 'Ik geef niemand het recht me zo ongelukkig te maken.'

'Zeg dat niet. Alsjeblieft.' Bezorgd drukte hij haar tegen zich aan. 'Niets is kostbaarder dan het huwelijk en een gezin. Niets ter wereld.'

'Hoe kan een huwelijk dan zo'n gevangenis zijn?'

'Dat hoort het niet te zijn.' Opeens zakte hij weer in, was hij koud tot op het bot. 'Je moeder en ik hebben je geen goed voorbeeld gegeven. Dat spijt me meer dan ik zeggen kan. Maar dit weet ik, Maggie. Als je met heel je hart van iemand houdt, kun je niet alleen ongelukkig worden, maar ook heel gelukkig.'

Ze drukte haar gezicht tegen zijn jas, vond troost in zijn geur. Ze kon hem niet vertellen dat ze al jaren wist dat hij allesbehalve gelukkig was. En dat hij nooit de deur van die echtelijke gevangenis achter zich op slot zou hebben gedaan als zij er niet was geweest.

'Hield je vroeger van haar?'

'Ja. En mijn liefde was zo heet als het vuur in jouw ovens. Daar ben jij uit voortgekomen, Maggie Mae. Je bent geboren uit vuur, als een van je mooiste en krachtigste sculpturen. Ook al is dat vuur nu gedoofd, eens laaide het op. Misschien was het blijven branden als het niet zo fel, zo hard was opgelaaid.'

Er was iets in zijn toon waardoor ze haar ogen opsloeg en zijn gezicht bestudeerde. 'Er was iemand anders.'

De herinnering was zowel pijnlijk als dierbaar. Tom keek weer naar de zee, alsof hij eroverheen kon kijken en de vrouw kon vinden die hij had laten gaan. 'Ja. Maar het kon niet zo zijn. Het mocht niet zo zijn. Ik zeg je één ding. Als de liefde komt, als Cupido's pijl je hart raakt, kun je hem niet tegenhouden. Zelfs bloeden is dan een genot. Dus zeg nooit nooit tegen me, Maggie. Ik wil dat jij krijgt wat ik niet heb kunnen krijgen.'

Dus zei ze niet nooit, maar ze dacht het wel. ‘Ik ben drieëntwintig, paps, en Brie is maar een jaar jonger dan ik. Ik weet wel wat de Kerk zegt, maar ik weiger te geloven dat er een god bestaat die voor zijn plezier een man zijn hele leven straft vanwege één vergissing.’

‘Een vergissing.’ Zijn wenkbrauwen gefronst stak Tom zijn pijp tussen zijn tanden. ‘Mijn huwelijk was geen vergissing, Margaret Mary, en ik wil dat nooit meer van je horen. Jij en Brie zijn eruit voortgekomen. Een vergissing – nee, een wonder. Toen jij werd geboren, was ik al over de veertig, peinsde ik er niet over een gezin te stichten. Ik denk wel eens over hoe mijn leven zou zijn geweest zonder jullie twee. Hoe ik er dan nu aan toe zou zijn geweest. Een man van bijna zeventig, alleen. Alleen.’ Hij legde zijn handen om haar gezicht en keek haar met een felle blik aan. ‘Ik dank God elke dag dat ik jullie moeder heb ontmoet en dat we samen iets hebben gemaakt wat ik kan nalaten. Van alles wat ik heb gedaan, en niet heb gedaan, zijn jij en Brianna mijn grootste en waarachtigste vreugden. En nu wil ik niets meer horen over vergissingen en ongelukkigheid. Begrepen?’

‘Ik hou van je, paps.’

Er kwam een zachte trek op zijn gezicht. ‘Dat weet ik. Volgens mij te veel, maar dat vind ik niet erg.’ Opnieuw werd hij overvallen door een gevoel van urgentie, alsof een windvlaag hem toefluisterde dat hij moest opschieten. ‘Ik wil je iets vragen, Maggie.’

‘Wat dan?’

Hij bestudeerde haar gezicht, streek erover met zijn vingers alsof hij plotseling elke trek ervan in zijn geheugen wilde prenten – haar scherpe koppige kin, de zachte ronding van haar wangen, haar ogen, die groen en rusteloos waren als de zee die beneden hen tegen de rotsen sloeg.

‘Je bent sterk, Maggie. Onverzettelijk en sterk, met een oprecht hart onder het staal. En je bent intelligent. Ik begrijp nog niet de

helft van wat jij weet, noch hoe je het te weten bent gekomen. Jij bent mijn stralende ster, Maggie, zoals Brie mijn koele roos is. Ik wil dat jullie allebei jullie dromen proberen te verwezenlijken. Dat wil ik meer dan ik kan zeggen. En wanneer jullie dat doen, doen jullie dat net zozeer voor mij als voor jullie zelf.'

Het geraas van de zee verflauwde in zijn oren, net als het licht in zijn ogen. Even werd Maggies gezicht wazig en vaag.

'Wat is er?' Geschrokken pakte ze hem beet. Zijn gezicht was zo grijs als de lucht, en opeens zag hij er vreselijk oud uit. 'Ben je ziek, papa? Kom, dan breng ik je terug naar de vrachtwagen.'

'Nee.' Al wist hij niet waarom, het was essentieel dat hij hier stond, op het uiterste puntje van zijn land, en afmaakte waaraan hij was begonnen. 'Er mankeert me niets. Alleen maar een pijn-scheut, dat is alles.'

'Je bent ijskoud.' Zijn pezige lichaam voelde inderdaad aan als een zak ijzige botten.

'Luister naar me,' zei hij met scherpe stem. 'Laat je door niets weerhouden je eigen weg te volgen, te doen wat je wilt doen. Druk je stempel op de wereld en maak het zo diep dat het blijft. Maar je moet niet...'

'Paps!' riep ze in paniek toen hij wankelde en op zijn knieën zakte. 'O, God, papa, wat is er? Is het je hart?'

Nee, niet zijn hart, dacht hij verdoofd van pijn. Want dat hoorde hij hard en snel kloppen in zijn oren. Maar hij voelde iets in zich breken, barsten en wegglippen. 'Word niet ongevoelig, Maggie. Beloof het me. Je mag nooit verliezen wat er in je is. Zorg voor je zus. En voor je moeder. Beloof het me.'

'Sta op.' Zich verzettend tegen haar angst probeerde ze hem overeind te trekken. Het gedreun van de zee klonk nu alsof er een storm losbarstte, een nachtmerrieachtige storm die hen beiden van het klif zou blazen op de scherpe rotsen beneden. 'Hoor je me, papa? Sta op.'

'Beloof het me.'

‘Ik beloof het. Ik zweer dat ik voor ze zal zorgen, altijd.’ Haar tanden klapperden, de tranen stroomden over haar wangen.

‘Ik heb een priester nodig,’ zei hij hijgend.

‘Nee, je moet alleen weg uit de kou.’ Maar terwijl ze dat nog zei, wist ze al dat het niet waar was. Hij ontglipte haar. Hoe stevig ze zijn lichaam ook vasthield, wat in hem was, glipte weg. ‘Laat me niet alleen. Niet op deze manier.’ Wanhopig speurde ze de velden af, de veel betreden paden waarover mensen jaar in jaar uit wandelden naar de plaats waar zij nu waren. Maar er was niets, niemand, dus om hulp roepen had geen zin. ‘Probeer het, papa. Probeer op te staan. Ik breng je naar een dokter.’

Hij legde zijn hoofd tegen haar schouder en zuchtte. ‘Maggie,’ zei hij. Toen fluisterde hij nog een naam, de naam van een vreemde, en dat was alles.

‘Nee.’ Als om hem te beschermen tegen de wind die hij niet langer voelde, sloeg ze haar armen stevig om hem heen en wiegde ze hem huilend heen en weer.

De wind beukte op de zee, en de eerste ijskoude regendruppels begonnen te vallen.